

## Loncsos medve

Egyszer volt, hol nem volt még az óperenciás tengeren is túl egy kis gyerek. Ez a kis gyerek egyszer kiment az erdőre s felmászott egy nagy körtefára s ott a bécsi bicskájával elkezdett körtét enni. A mint eszegelődik, hát arra jön a loncsos medve; – nem tudom, hol járt, hol nem, csakhogy a hátán egy üres zsák volt; – a mint a kis gyermeket meglátta, oda ment a fa alá s azt mondta neki: – Te kis gyerek! adjál nekem egy kis körtét a bécsi bicskáddal! – Nem adok biz’ én, mert le rántasz. – Dehogy rántalak, dehogy! nem én bizony, csak adjál! Az hát szakított egy szépet, nyújtotta le neki, de a loncsos medve megkapta a karját, lerántotta s beletette a zsákjába. A kis gyerek sirt, rítt, de biz’ a nem használt semmit, mert a medve hátára kapta a zsákot s ment vele hetedhét országon keresztül hazafelé.

Utközben a medvére ráért a szüksége, letette hát a zsákot s elment dolgára messzire egy árokba; a mint ezt észre vette a kis gyerek, a bécsi bicskájával kihatotta a zsákot, tele tömte tégladarabokkal meg szervián tüsökkel, maga pedig odább állott. – Mikor a loncsos medve dolgát végezve visszajött az árokból, hátára vette a zsákot s vitte egyenest haza felé; egyszer csak szürni kezdi valami az oldalát, sziszszent egyet kettőt, aztán azt mondja: – Ne szurkálj kis gyerek! mert megtűrűcsöllek! Csak mén, csak mendegél, egyszer csak még jobban szúrják az oldalát, azt mondja hát megint: – Ne szurkálj kis gyerek! mert majd meglásd, megtűrűcsöllek! De beszélhetsz a kő bálványnak, rá se hederit az. Nem ért semmit a fenyegetés, annál jobban szúrták az oldalát; azt mondja hát harmadszoriban is: – Ne szurkálj kis gyerek! mert bizony megtűrűcsöllek! Most se ért semmit a szó, azért csak szúrták az oldalát; mikor aztán már elfogyott a tőröm olaja, levetette a zsákot a válláról s úgy megtűrűcsölte, hogy jobban sem kellett.

Aztán megint a hátára vette s vitte, vitte hazafelé; mikor aztán haza ért, azt mondja a szolgálójának: – Eredj te szolgáló, hord tele a nagy üstöt vízzel, gyujts alá, melegítsd fel jól! No jól van, a szolgáló hát tele hordta a nagy üstöt vízzel, tüzelt erősen a katlan alá; mikor felforrt a víz, a loncsos medve kioldja a zsák száját, megfogja a csúcsát, rázza, hát úgy húll belőle ki a dirib darab kő meg a szervián tüsök, hogy szeme szája elállt bele. – No még így sohase jártam! – azt mondja; avval hátára véve az üres zsákot, elindult; ment, ment hetedhét országon keresztül, meg sem állott, míg vissza nem ért abba az erdőbe. Hát a kis gyerek már megint ott volt egy nagy körtefán, ette a körtét a kis bécsi bicskájával amúgy istenigazába; a mint ezt a loncsos medve meglátta, tüstént oda ment a fa alá s azt mondta a kis gyereknek: – Te kis gyerek! adjál nekem egy kis körtét a bécsi bicskáddal! – Nem adok biz’ én, mert lerántasz! – Dehogy rántalak! nem rántalak biz’ én, csak adjál! A kis gyerek szakított hát, oszt’ lehajította. – Oh te kis gyerek! mondja neki a loncsos medve, nem azt mondtam én, hogy hajíts, hanem hogy adjál egy kis körtét a bécsi bicskáddal.

Addig kunyorált, árguválódott hát ott a fa alatt, hogy a kis gyerek szakajtott egy szép körtét s azt nyújtotta lefelé a medvének, az pedig megkapta a karját, lerántotta s beledugta a zsákjába, avval fölkapta a hátára, vitte, vitte hetedhét országon keresztül haza felé. A loncsos medvére útközben megint ráért a baj, de most volt annyi esze, hogy nem tette le a zsákot, mert félt, hogy megint elszökik a gyerek; azért mikorra haza ért, nemcsak a zsákja, de, – tisztesség nem

esik mondván, – a gatyája is tele volt. Megparancsolta azután a szolgálójának, hogy a kemenczét tüstént fűtse be irgalmatlanul, a kis gyereket meg süsse meg benne. Avval maga elment, megtisztálkodott s minthogy nagyon el volt fáradva, lefeküdt egy kicsit delelni. A szolgáló hát sok fát hordott be, azzal úgy felfűtötte a kemenczét, hogy majd összedőlt; mikor már csak úgy szikrádzott a kemencze feneke, behozta a sütőlapátot, oszt' azt mondta a kis gyerekeknek: – Na kis szó'gám, ülj fel erre a sütőlapátra! A kis gyerek rákuczorodott hát a lapátra, de valahányszor csak be akarta a szolgáló a kemencze száján dugni, mindannyiszor talpra állott. – Nem úgy, kis gagó, hanem ülj le egészen! – Oh kedves nénikém! – mondja neki a gyerek, – nem tudom én, hogy' kell rá felülni, mutasd meg te elsőbb! A szolgáló nem kérette magát sokáig, rá ült a lapátra, – de a kis gyerek se volt ám rest, a mint ezt meglátta, hirtelenében megkapta a lapátnyelet s a szolgálót bevetette a tüzes kemenczébe, maga pedig nagy ügygyel bajjal felmászott a kémény tetejébe.

Mikor a loncsos medve felébredt álmából, keresni kezdte a szolgálóját; tűvé hegygyé tette az egész udvart, de nem találta sehol; egyszer csak felnéz a kéménybe, hát látja, hogy a kis gyerek oda fenn gubbaszkodik a kémény legtetejében. – Hogy mentél te oda fel, te kis gyerek?! – Hát az alfelembe vasnyársat dugtam, oszt' nagyot ugrottam. A loncsos medve gondolta, hogy ő is úgy tesz, de a mint nagyot ugrott, a vasnyárs keresztül szurta, összeszaggatta a hurkáját és meghalt; – a kis gyerek pedig lejött szépen a kéményből és elment haza.